

MARGOT HOMAN

beeldhouwer // // *huurder*

'That's me', antwoordt ze wanneer ik haar vraag wie Margot Homan is. 'Ik ben al heel lang beeldhouwer en dat is ontzettend belangrijk. Na de liefde is dat de hoofdzaak in mijn leven.' We praten even over haar kunstenaarschap en ik vind het klinken alsof haar persoonlijke leven en makerschap volledig verweven zijn. Ik vraag haar of ik dat goed inschat. 'Ja, dat is helemaal verweven. Dat is zo verweven, dat ik niet weet hoe ik het moet zeggen. Dat is mijn wereld én mijn kosmos. Ik kijk automatisch altijd vanuit dat perspectief. Dat is een beperking, dat weet ik ook wel, maar dat vind ik niet erg.' Ik zie het niet meteen als een beperking. Sterker nog, ik ben er een beetje jaloers op. Niet omdat ik beeldhouwer wil worden, nooit overwogen overigens, maar om de diepgaande passie die ze voelt voor haar specifieke vak. 'Dat is zo in mij gebakken. Hoe het komt? Ik weet het niet... Dat is heel raar. Ik wilde beeldhouwer worden terwijl ik nog niet eens wist wat het inhield. Ik heb in mijn middelbareschooltijd eens een hondje gekleid en dat ging heel goed. En ik kreeg kunstgeschiedenis, die beelden vond ik zo prachtig! Dus ik dacht: 'Dat wil ik ook.' Ik spreek mijn gevoel uit naar Margot: 'Ik wil zoveel wel, en tegelijk zoveel niet. Ik zou het af en toe best

fijn vinden als ik gewoon één ding zou willen.' Het blijft even stil en dan reageert ze hierop: 'Ja, nu je het zo zegt, dat is wel waar. Juist doordat het je beperkt is het niet zo moeilijk om je aandacht te verliezen.'

Margot Homan werkt deels in het buitenland, in een dorpje in Italië. De gieterijen hier in Nederland waren niet geschikt voor Margot. Ze voelde zich een restaurateur van haar eigen beelden. Ze ging op zoek naar andere technieken, andere vakmensen. Met haar interesse voor marmer is ze in Italië beland. Het dorpje waar ze inmiddels al tientallen jaren werkt, staat bekend om een speciale artistieke marmerbewerking. 'En daar zat een vakmanschap, nou werkelijk! Alleen al door te kijken leerde je zoveel. Een uitmuntende techniek.' Dat ze deels in het buitenland werkt ziet ze als een verrijking. De combinatie werkt goed voor haar. 'Als je in het buitenland bent, raak je helemaal uit je eigen cirkel. Je bent ineens omgeven door andere mensen. En in je atelier ben je tussen de muren en ben je op jezelf. Dat is ook nodig, anders gebeurt er niks in je creatieve proces.'

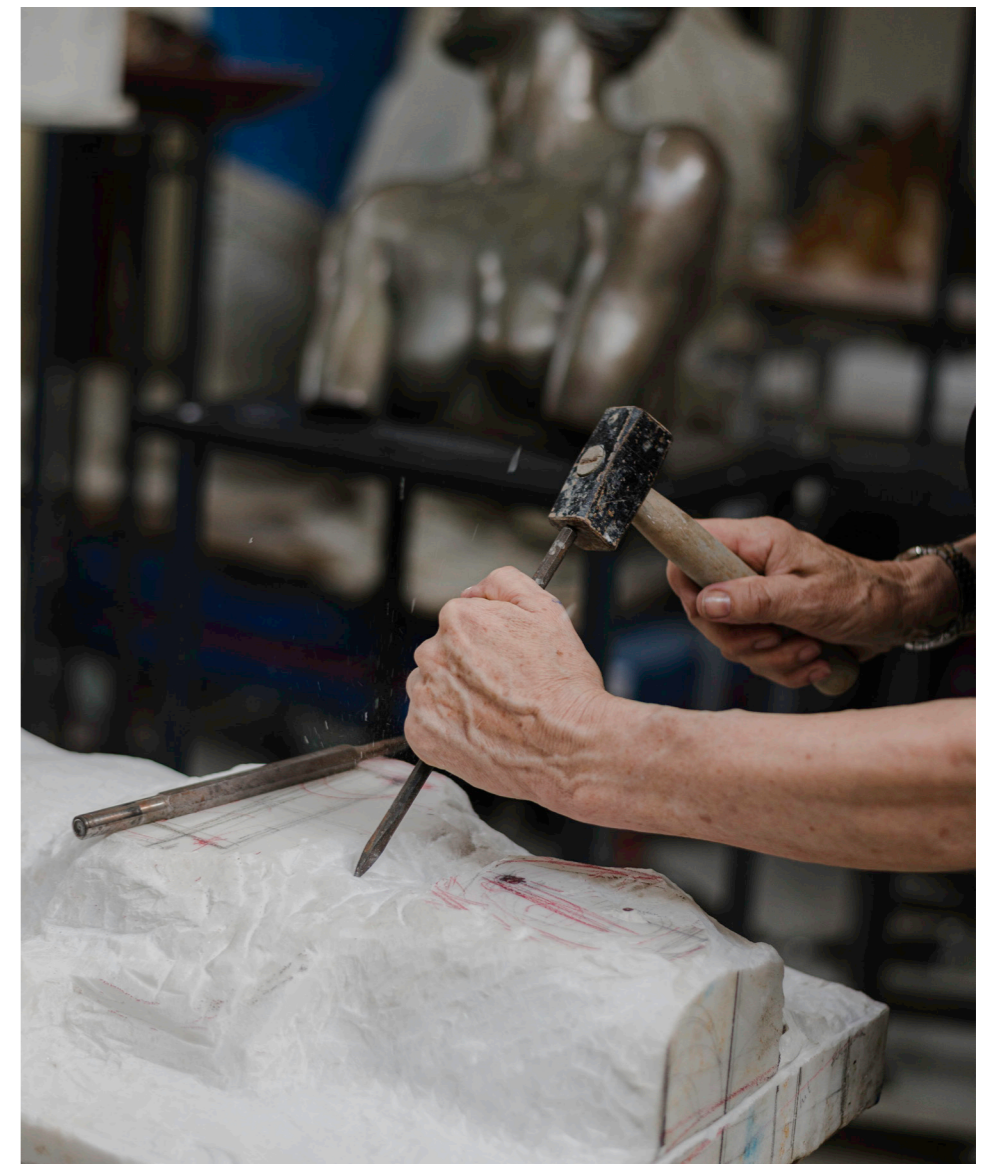
Ik spreek Margot telefonisch, ook nu is ze in Italië. Uit verhalen van andere 'Humans of Carré' heb ik vernomen dat Margot een groot atelier heeft. Dit bevestigt ze. Ik kan het atelier niet zien, maar het is interessant om het juist door haar ogen te bekijken. 'Leuk, als je me nu zo vraagt mijn atelier

te beschrijven, word ik daar helemaal blij van.' Ze lacht. 'Mijn atelier is mijn heeral. Dat is oneindig uitgebreid voor mij. Ik kan erin verdwalen, maar ik vind toch altijd mijn weg. Er staat altijd veel werk, dat heb ik graag om me heen. Dan zit ik in mijn eigen ontwikkeling. Daar word ik blij van omdat... Pfoe, ik ben al zo lang bezig. En dan krijg ik toch het gevoel dat ik nog iets te zeggen heb en dat er zoveel mogelijkheden zijn. In het atelier is veel te zien, werk en gipsmodellen. Ik betrap me erop dat ik veel gereedschap gebruik. Ik maak veel verschillende bewegingen, in een mum van tijd kan ik een merkwaardige rotzooi maken. Dat is jammer, want ik houd van een opgeruimd atelier. Clean is het niet, harmonisch wel. Ik ben lang bezig om alles een plaatsje te geven in het atelier, anders staat het niet goed.' Ze lacht veel en oprecht. Ik kan haar niet zien, maar haar geluk als ze over het atelier praat is door de telefoon te voelen. 'Mijn atelier is mijn uitgebreidheid. En daarin mag iedereen mee op reis, want het is heerlijk om te reizen in jezelf.'

Toen Margot Homan aan de kunstacademie in Tilburg studeerde heeft ze een keer een steen op haar voet gekregen. Ze moest naar de eerste hulp in het St. Elizabeth ziekenhuis; de voormalige bestemming van het Carrégebouw. Toen zij 34 jaar geleden haar eerste atelierruimte kreeg, herkende ze de ruimte. Clean, alle gaten gedicht. De ruimte van de eerste hulp was nu haar atelierruimte. 'Grappig hè? Later ben ik dus die grote ruimte gaan huren. Ik ben nog steeds heel blij met Carré. Je hoeft je geen zorgen te maken om het gebouw. Stel je voor, je hebt een zelfstandig atelier. Verschrikkelijk om te bedenken dat je dan zorgen hebt over lekkages en al dat soort zaken. Dat heb ik altijd als bijzonder ervaren. De gangen zijn schoon en het toiletpapier is nooit op.' In Italië legt ze regelmatig het concept van Carré uit. Ze vraagt de Italianen waarom zij het niet doen. 'Waarom organiseren jullie niet iets? Er zijn hier zoveel kunstenaars en de ateliers zijn onbetaalbaar. Er staat veel leeg. Ik probeer ze uit te leggen dat het kan, dat je mensen kan samenbrengen in gebouwen. Het is een bijzonder initiatief, je hebt er een paar mensen voor nodig, met Carré als voorbeeld.'

Fotografie
Merel van Dooren

Tekst
Siel Damen

'Carré verhuurt ruimtes waarin je jezelf mag zijn. Het zijn allemaal kleurvolle hokjes. We zeggen altijd dat iedereen in een hokje geduwd wordt, maar dat is hier nu juist zo fijn. Dat je je eigen kleurvolle ruimte krijgt. Ik hoop dat het vooral toegankelijk blijft voor beginnende kunstenaars. Het is zo belangrijk om je eigen habitat-hokje te kunnen bouwen.'

MARGOT HOMAN
HUMANS OF CARRÉ - 2022